Svenska Canada-Tidningen.

The Swedish Canada News.

ARG. (Year) 9. Lösenummer 5 Cents. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 16:de OKTOBER, 1912. Entered as Second Class Matter at the Post Office Department at Winnipeg, Can. and Grand Forks, N. D. No. 11

Provincial Library Jan 13

Hiskligt Kossackvälde i Manitoba.

Knutpiskan afgör valet i Macdonald.

De konservativa segra genom att begagna metoder som äro otänkbara i ett civiliserat samhälle, med undantag af Manitoba.

Den konservative kandidaten, mr. Alex Morrison, valdes i lördags till ledamot af parlamentet för Macdonald valkrets, med 780 rösters majoritet. Denna valkrets har varit konservativ allt ifrån första stund den organiserades, men detta är den största majoritet den någonsin gifvit en parlamentsledamot.

Detta var ett fyllnadsval, som uppstod därigenom att förre representanten W. D. Staples afsagt sig uppdraget för att intaga en plats i spannmåls-kommissionen, och oppositionens kandidat var äfven denna gång en independent, rämligen utgifvaren af Winnipeg Tribune, R. L. Richardson.

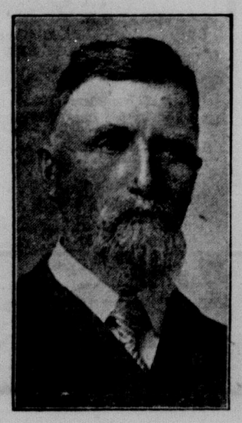

ALEX. MORRISON,
Den nyvalde parlamentsledamoten för Macdonald valkrets.

Mr. Morrison är helt och hållet okänd i det politiska lifvet i Canada, och de säges att han valdes emedan han ansågs tillräckligt independent att draga en del liberala röster, hvarjämte han var farmare. Han är ganska till åren kommen och obevandrad i partipolitikens irrgångar, hvarför de konservative ledarne synas hafva goda utsikter att i honom få en man, som lydligt och snällt kommer att rösta enligt befallning. För att yttermera tillförsäkra sig denna makt öfver mr Morrison hafva nu de konservative ledarne utvalt honom att understödja förslaget om godkännande af traktaten vid parlamentets öppnande.

Mr. Morrison är bosatt i närheten af Homewood vid C. N. R. banan i Carman distriktet. Då han är farmare och ej kan se fördelen af reciprocitet, måste han antingen ej vara ärlig mot sig själf och farmareklassen, eller också saknar han förmåga att på egen hand uträkna om en sak är fördelaktig för honom själf eller ej. Att döma af hans porträtt, skulle vi ej vilja beskylla honom för oärlighet, och då återstår endast brist på intelligens.

Under alla omständigheter torde den konservativa maskinen i mr Morrison ha fått ett lydigt röstboskap, eller med andra ord en folkets representant, som på befallning kommer att rösta såsom farmarnes förtryckare vilja hafva honom att rösta.

Resultatet var ej helt och hållet en öfverraskning. Premiermisistern i Manitoba, Sir R. P. Roblin, hade hela tiden vidstått att den konservative kandidaten skulle erhålla ej majoritet af 1,500 till 2,000 medan mr Richardsons förkämpar trodde att röstetalet för de två skulle bli så lika. Resultatet är därför en kompromiss mellan båda partiernas beräkning.

En spännande kampanj.

Kampanjen i Macdonald var kortvarig, men desto mera spännande i stället. På båda sidorna hade man engagerat ett stort antal talare och valagitatorer, och tjogtals möten hölls, så att hvarenda väl af valkretsen fick vederbörlig tillfälle att höra. Reciprocitet var hufvudpunkten i oppositionens program. Den inde pendente kandidaten talade för utvidgade marknader, medan regeringens talare uttalade sina förkastelsedomar öfver ett dylikt arrangement, hvilket skulle vara i strid mot britisk ingalitet och första steget till annektering.

De liberale ledarne hade till uppgift att öfvertyga befolkningen att deras plan skulle tillfalla hvar och en som ville begagna sunda förnuft. De konservative ledarne, däremot, hade kommit för att segra och på så sätt draga uppmärksamheten från sitt nesliga nederlag i Saskatchewan förliden sommar, samt därigenom öfvertyga östern att västern ej är så solid för reciprocitet som man inbillat sig. Det bör emellertid anmärkas att denna valkrets ej uteslutande är ett farmaredistrikt, emedan det innefattar flera förstäder till Winnipeg, såsom St. James som består nästan uteslutande af engelska lojalister och katolikhatare, samt St. Charles, St. Johns och andra kringliggande distrikt, som huvudsakligen äro bebodda af franska katoliker, hvilka ansågo det som en plikt att rösta för de konservative, hvilka öfver-agit kostnaden för katolikskolorna. I farmaredistrikten utefter Assiniboine floden redde reciprocitetens förkämpe sig ganska bra.

Analys af röstningen.

En analys af de afgifna rösterna och jämförelse med röstetalet på de olika platserna vid fjolårets val, lämnar några intressanta upplysningar. De fem valställene närmast Winnipeg, hvilka faktiskt äro stadssamhällen, gåfvo, såsom båda sidorna väntat, majoritet för de konservative. De konservative hade beräknat att på de tre valställena i St. James erhålla en majoritet af minst 500, och i Brooklands hade den konservativa organisationen utlofvat en majoritet af minst 100 för Morrison. Deras förhoppningar gingo ej i fullbordan, men de kunde dock uppvisa ett ganska godt resultat, i det de i de fem valurnorna hade en majoritet af sammanlagdt 275 af 1,000 afgifna röster.

I St. James hade oppositionen en ganska stark stab för att förhindra manipulering, ty man var beredd på att regeringen skulle gå till det ytersta för att försvara sig om seger. Ett stort antal män, som sökte rösta under andras namn, hindrades från att utföra sin afsikt, och några blefvo till och med arresterade; men det var dock rätt många som lyckades tränga sig igenom och afgifva falska röster. Granskning af listan efter röstningen ådagalade att man trots alla försiktighet-ärgärder i många fall lyckats rösta för bortflyttade, bortresta eller till och med döda personer. Det tros att denna period begagnats i stor skala i Brooklands.

Ändringen i de franska distrikten.

Valdistrikten utefter Assiniboine floden voro mycket mera gynsamma för mr. Morrison än de förlidet år voro för mr. Staples. Headingly var tämligen bra, 46 röster till 35, men i de franska och halfbloodsdistrikten St. Francois Xavier, Eli och St. Eustache, där minst lika många röster afgåfvos i år som i fjol, förekom en öfvergång af 75 röster från oppositionen till regeringens led. Dessa tre valurnor gåfvo förlidet år en majoritet af 68 röster för J. S. Woods, men i lördags gåfvo de Morrison en majoritet af 80 röster. I dessa distrikt hade de konservatives sak föreståtts af Aime Bernard, M. P. P. för Assiniboia. I Oakville, där de liberale 1911 hade 9 rösters majoritet segrade nu de konservative med 26 rösters öfvervikt, hvilket delvis kan förklaras på så sätt, att fjolårets kandidat, mr. Woods, bodde i Oakville.

Distrikten i norra delen af valkretsen lämnade ungefär samma resultat som förlidet år, med undantag af St. Laurent, som ökade den konservativa majoriteten från 13 i fjol till 58 i år. En hård kamp utkämpades i detta distrikt och regeringen hade ej mindre än tio väl utrustade representanter där på platsen. Oppositionen utsände kapten W. B. Sifton, hvilken emellertid arresterades förliden fredags eftermiddag och fördes till Winnipeg, där han i lördags, sedan hans värksamhet i St. Laurent ej vidare kunde återupptagas, försattes på fri fot.

I de valdistrikt, som äro belägna i provinsvalkretsarna Dufferin och Cypress, förmärktes ett sänaget förhållande. På de flästa ställen hade de konservative ett lägre röstetal än 1911, men de liberales förlus af röster var betydligt större. I Barnsley, till exempel, förlorade de konservative 10 röster och oppositionen 35. I ett af Carmandistrikten förlorade de konservative 20 röster och oppositionen 71. I Graysville förlorade regeringen 3 och de liberale 32; i Roseisle nedgick den konservativa röstsiffran med 13 och den liberala med 31; i Miami förlorade de konservative 3 och de liberale 114.

Röstminskningen beror på vädret.

Det minskade röstetalet beror till stor del på väderleksförhållandena, hvilka i hög grad gynnade de konservative. Farmarne ha haft många svårigheter att utstå denna höst, och i lördags hade de en god tröskedag, hvarför de stannade borta från valurnorna. De konservatives öfverlägsna organisation, såväl som det faktum att farmarne voro för reciprocitet, gåfvo regeringen en stor förlust i detta. Torierna hade tre gånger så många automobiler till sitt förfogande som de liberala, och dessutom hade de langt i förväg hyrt alla tillgängliga skjutsarna i hela valkretsen. Men till och med detta förklarar icke det stora antalet frånvarande, och det påstås öppet att de konservativa agitatorerna lämnade liberaler kontant valuta för att förmå dem att stanna borta.

I Carman höll oppositionen stången ganska bra mot de konservative. Om man besinnar att mr. Roblin särskildt ägnat sig åt denna del af valkretsen, kan man ej undra på att de liberale ej väntade få mycket där, men de höllo stången bättre än man väntat, och den konservativa majoriteten var jämförelsevis liten. I Cypress fick mr Morrison normal konservativ majoritet, men i Treherne fick man för första gången på länge röstöfvervikt för oppositionen.

Hvarest oppositionen vann terräng.

Den enda del af valkretsen där oppositionen vann terräng, var i norra dele, utefter Canadian Northern i provinsvalkretsen Manitou. Denna del har i det förflutna speciellt dominerats af mr. Rogers, som tillbringade nästan hela sista veckan där i trakten för att med hjälp af knutpiskan drifva sin gamla valboskap i led och se till att intet ondt kunde komma in i hjorden. Trots detta vann oppositionen terräng. Swan Lake, som i fjol gaf en konservativ majoritet af 16 röster, gaf nu 15 rösters majoritet för Richardson. För första gången på många år uraktlät Somerset att gifva konservativ majoritet, i det Richardson fick 99 mot Morrisons 91 röster. I Alftamont steg den liberala röstsiffran med 17, medan den konservativa stod stilla, och samma förhållande rådde i Cardinal. Däremot förvandlades fjolårets liberala majoritet i Mariapolis och Brüxelles till en konservativ majoritet af 12.

SIR RODMOND P. ROBLIN,
Manitobas kossackhöfding.

Härofvan presentera vi bilden af Manitobas premierminister, hvilken varit en af ledarne på den konservativa sidan i den nu afslutade valkampanjen i Macdonald valkrets. I egenskap af provinsens högste ämbetsman var det Sir Rodmonds plikt att tillse att lag och ordning upprätthölles, och att hvar och en behörggades i sina medborgerliga rättigheter och skyldigheter, samt att lagens handhafvare och ordningen upprätthållare lämnade allt skydd, som på laglig väg står att erhålla, oafsedt nationalitet, hemlist eller politisk trosbekännelse.

Sorgligt nog har Sir Rodmond, som till sin kroppshydda är en väldigt stor man, i sin öfficiella kapacitet visat sig vara en äkta puttinask, i det han haft en lag för konservative och en annan för liberale valagitatorer. Han har från den offentliga talarstolen hotat införa en terrorism, som man hört berättas från Ryssland, men som man ej kunde tro att den kunde existera i ett fritt och civiliserat land. Och för att göra sitt hot eftertryckligt hafva laglydiga medborgare arresterats och inburats i fängelse just länge nog att göra dem oskadliga under den pågående kampanjen, och sedan lössläppides de utan att man hade något att tillvita dem för. Å andra sidan kommer från nästan alla håll i provinsen rapporter om laglöshet och valsvek, som utförts af konservative höjdlukar, utan att ordningsmakten haft något att anmärka däremot.

Premier Roblin har öfverinseendet öfver provinspolisen och provinsmagistraterna, och då han låtit laglöshet florera utan åtal, tillåtit bakslande af oskyldiga och fredliga personer, samt förringat lagens majestät och dragit detta majestät i smutsen, är det omöjligt för honom att för denna laglöshet och terrorism välta skulden på någon annan.

Det berättas att en hög ämbetsman i Manitoba, som är väl känd af premier Roblin, en afton i sällskap med en skara politiska höjdukar, kommit in i ett hotell i en liten småstad, samt beordrat hotellägaren att öppna baren och gifva folket att dricka. Denne svarade då att det var efter stängningstid och lagstridigt att öppna. Den höge provinsämbetsmannen svarade då:

"Åt h—te med edra dumheter. Jag är lagen och skall beskydda dig, endast du gör hvad jag befaller". Och hotellvärden öppnade och nu uppstod en orgie som räckte nästan till ljusa dag.

Om dylik laglöshet praktiserats i något annat land, med undantag af mörkaste Ryssland, skulle det parti som så ringaktade lag och förordning snart ha varit ett minne blott. Men i Macdonald kan det gå för sig, och då folket är så fegt, kan man sannerligen icke undra om Sir Rodmond och hans gelikar skulle få infallet att här i Manitoba införa knutpiskväldet äfven mellan valen.

R. L. RICHARDSON,
den besegrade kandidaten i Macdonald

Mr. Richardson är i intellektuelli hänseende en af de bästa män i Manitoba och västra Canada. Han valdes år 1896 till parlamentsledamot för Lisgar valkretsen, och var under sina 9 år i Dominion parlamentet en af de ifrigaste och dugligaste förkämpar för allmänbetens intressen. Det var han som genomdref en lag, hvilken gjorde det möjligt att lagsöka offentliga ämbetsmän och från dessa kollektera rättmätiga fordringar. Han väckte i parlamentet en motion om rättighet för farmarne att tillvinga sig traktvagnar för att i desamma lasta spannmål direkt, oberoende af elevatortrusten, och förslaget genomdrefs till oberäknelig nytta för farmarne.

Slutligen blef han i parlamentet allt för ohanterlig, emedan han ej ville låta binda sig af starka partiband. Han sökte framtvinga en fysisk värdering af C. P. R. för att utröna, hurn mycket af egna medel bolaget insatt i företaget, i akt och ändring att tvinga bolaget att nedsätta sina passagerare- och fraktsatser, samt vidare tvinga C. P. R. att betala skatt för sina landförläningar. Detta väckte bolagets harm, hvarför år 1905 ingen medel skyddes att besegra Richardson. Och följden blef att han fick stanna hemma det året.

I Richardson hade farmarne och menige man en folkets förkämpe, och det är sannerligen föga rekommenderande för en valkrets att hafva nedgjordt en sådan kandidat. Och vi äro öfvertygade att det sätt, på hvilket han besegrades, skall komma att hafva ödesdigra följder med sig för österns storaintressen.

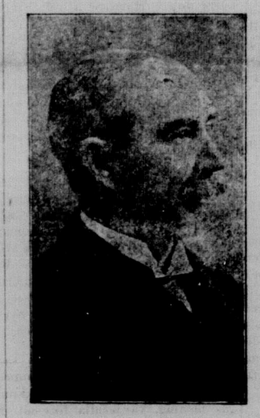

HON. ROBERT ROGERS,
Canadas inrikesminister.

Detta är Manitobas representant i Dominionregeringen, som under de gångna veckorna varit här för att dirigera valet i Macdonald valkrets. Förlider sommar hade han en liknande mission att fylla i Saskatchewan, där han tagit på bete att öfverantvarda denna liberala provins åt det konservativa partiet. Han reste då dit och hade med sig en skara på hundratals agitatorer från Manitoba och andra provinser, och dessa voro väl utrustade att med alla inom politiken kända hjälpmedel, öfvertyga Sassatchewans medborgare att de borde afsäga sig all gemenskap med liberalerna. Dylika metoder visade sig odugliga i Saskatchewan, och "Bob" fick där en knäpp, som var nära att kosta honom hans politiska anseende och framstående ställning inom partiet.

Då nu valet i Macdonald kom på tapeten, infann sig denne storman för att nedstiga från den ärevördiga statsmannens upphöjda plats och för några veckor sjunka ned till den sluge, knepige och ränksmidande politikerns nivå. Han har arbetat oförtrutet och han förutsade att den konservativa segern var viss, ty, såsom hans ord föllo sig: "Vi ha inte råd att förlora". Detta är ju liktydigt med att vi måste vinna, sak samma hvilka medel vi måste tillgripa.

Vi hafva valhistorier till öfverlopps, som vi kunde delgifva våra läsare, och nästa vecka torde vi kunna bereda utrymme åt några af dessa, så att läsekretsen kan få en inblick i den politiska rattenhet som existerar här i det stockkonservativa Manitoba.

Nu är emellertid "Bob" Rogers' mission här i Manitoba uppfylld och han har återvändt till Ottawa. Men om det går lika lätt att åter svinga sig upp till statsmannens höjd, och i folkets omdöme återvinna aktning och förtroende, lika lätt som det går att blifva en med korruption nära besläktad politiker, återstår att se.

LAURIERS ERIKSGATA.

Liberala partiets ledare har nu afslutat en glänsande föredragsturné genom Ontario. — Öfverallt emottages han med stormande jubel.

Sir Wilfrid Laurier återvände i onsdags till Ottawa efter ett formligt triumftåg genom Ontario, där han öfverallt var föremål för de mäst stormande ovationer, som någonsin gifvits en offentlighetens man i Canada. Under en resa, som räckte i tio dagar, och gick genom själfva hjärtat af den provins som vid senaste val gick så solidt i opposition mot hans regering, emottogs han på alla håll med en enastående entusiasm, samt en lojalitet som tydligt konstaterade att Ontarios befolkning nu åter att den bief förd bakom ljuset vid fjolårets val. Under hela resan visade Ontarios valmän på ett ögonen fallande sätt att man är fast besluten att godgöra sitt misstag, ej blott då hästa strid kommer att afgöras vid valurnorna, utan äfven genom att visa sin tillgifvenhet för det liberala partiets chef och tillit till hans program.

"Vi återvända till Laurier" var det rop man hörde öfverallt, och från alla håll fick man tydliga bevis på att folket kände sanningen af inskriptionerna på deras fanor — "Att återvända till Laurier är att återvända till sundt förnuft".

Och det förekom ingen tvekan eller tvetalan vid något af dessa möten. Vid hvartenda ett af dessa tråmhöll den liberala chefen och hans kolleger hufvudpunkterna i sitt program, och detta utan den ringaste tvekan. Man sökte icke försvara en misslyckad sak. Man agiterade för kommande seger. Ej häller fraktade Sir Wilfrid att lika skarpt kritisera de konservatives nuvarande ställning samt påpeka den fullständiga brist på samhörighet inom Bordens kabinett, som led till ett helt år af inre stridigheter och dålighet.

Det var ett ganska drastiskt experiment för den besegrade ledaren att på sådant sätt göra inträng hos just det folk, som gjort mäst för att besegra honom. Själfva det drastiska bidrog till att göra påhälsningen mera framgångsrik, och på alla håll emottog man hans förklaring "Jag har endast en allt behärskande önskan, och det är att få tillfälle att utkämpa än en dust med the Tories", med stormande applådsalvor.

Till och med då han var på höjdpunkten af sin makt, då allt möjligt bidrog till att inspirera entusiasm, förmådde aldrig den liberale chefen och de principer han förfäktade framkalla ett sådant stormande jubel. Hvar som hälst i landet händer det inte ofta att en populär regeringsledare under en valkampanj måste hålla "öfverloppsmöten" i de smärre städerna. Men under hela denne Eriksgata måste mötena fördubblas och tredubblas. I Cornwall var den stora rinken för liten att hålla folkmassorna, trots det olämpliga vädret. Ehuru två möten utlysts i Peterboro, befans rinken äfven här vara för liten på aftonen och till och med Town Hall kunde ej rymma öfverloppsmassorna. I Chatham var det vädliga Armory, som rymmer fem tusen personer, för litet, och nära tre tusen personer måste gå till öfverloppsmöten i rinken.

Men det var i Woodstock som Sir Wilfrid och hans kolleger blefvo förtmål för den mäst storartade demonstration som mähända någonsin förekommit i en stad i Ontario. Ej mindre än fyra möten måste anordnas för eftermiddagen och kvällen, och till och med då måste man hålla ett öfverloppsmöte på stora torget. Ej mindre än tjugo tusen personer hade strömmat till staden för att välkomna Sir Wilfrid och hans kolleger, och de välkomstscener som mötte honom gåfvo hans emottagande mera utseende af en ministeriel triumf än ett besök af oppositionens ledare.

Och det var slutligen i Mount Forest, en stad med tre tusen invånare, som denna underbara turne nådde sin kulmen. Från när och fjärran hade folket i distriktet strömmat till, en del hade kört ända till tjugo mil för att deltaga i mötet, medan extratåg inom en radie af femtio mil införi oerhörda folkmassor, tills cirka femton tusen personer samlats i staden — flera än man någonsin förr sett samlade i denna lilla stad. Man hade beräknadt att rinken, som håller fyra tusen personer, skulle vara tillräckligt stor, om man hölle två möten; men långt före tiden för kvällsmötets början var rinken så packad att man trodde folket skulle kväfvas. Man arrangerade i en hast ett möte i Town Hall, där ett par tusen personer rymdes, och dock var det flera hundra som ej kunde komma inom hörhåll. Dessa bildade ett anmarsch-fackeltåg, i hvilket man höjde härskriket: "Vi återvända till Laurier".

Det beräknas att under denna turne i gamla Ontario, Sir Wilfrid och hans kolleger talade till minst femtio tusen personer, och likväl förekom ej ett enda möte hvad man kan kalla värklig opposition. På denna turne åtföljdes den liberale chefen af en framstående grupp meningsfränder, inberäknadt Hon. Sydney Fischer, George P. Graham, Charles Murphy och W. L. MacKenzie King, medan liberale ledare från närliggande platser fylkade sig omkring honom i alla städer han uppehöll sig.

Öfverallt konstaterades det tydligt, ej blott att de liberales, som vid senaste valet missleddes genom vädjan till deras passioner och fördomar nu inse sitt misstag, utan äfven att själfva de konservative börja blifva rastlösa och oroliga på grund af de ständig ökade bevisen på Bordens regeringens inkompetens.

Dessutom märkte man på alla håll en ständigt tilltagande förbittring öfver den vidt utbredda kampanj af smutskastning samt beniga vädjan till nationella och religiösa fördomar, som vid senaste valet hade ett så stort inflytande i Ontario.

Dessutom såg man bevis på en än större förbittring öfver det sätt, hvarpå mr. Borden missledt folket genom sin kompromiss med nationalisterna, hvarigenom han omedelbart efter sitt val mäst intaga i sitt kabinett just de personer, som varit mäst högljudda i sin förkastelsedom öfver alla flottprogram. Sir Wilfrid påpekade öfverallt att detta var en koalitions mellan två absolut motstridiga grupper — nationalisterna i Quebec hvilka voro motståndare till något slags flottprogram, vare sig ett centraliseradt imperiell program, eller en flotta för försvar af Canadas kuster å ena sidan, samt å andra sidan jingoisterna som förde en larmande kampanj för direkta bidrag till det imperiela försvaret.

Öfverallt i Ontario här denna onaturliga allians förkastats och man var inte sen att påpeka att följden däraf varit att regeringen ingenting kunnat uträtta. Mr Bordens yrkande om en skyndsam konstruktion af flottan år 1908, då han var i opposition, jämfördes med hans jämmerliga fiasko och oförmåga att uträtta något under de tolf månader han nu innehaft sitt ämbete som premierminister, och detta oaktadt ett fullständigt program utarbetats och framlagts af den afgående regeringen.

Man frågade äfven öfverallt om det fans en konservativ som gillade uppträdandet i Bordens kabinett sådana Quebec anti-imperialistiska nationalister som Monk, Nantel och Pelletier. Denna utmaning framställes vid hvarje möte, och ärvart man är för i gamla Ontario kunde man icke finna en konservativ som var villig att uttala sitt gillande. De visade genom sin tystnad sin förbittring öfver det bedrägeri de varit utsatta för. Genom sina hurraråp för Laurier visade de sitt fasta beslut att utplåna den skamfläck som fästes på provinsen Ontario förlidet val, då så många röstägande blifvit lurade genom vädjan till deras passioner och fördomar.

Dessa möten hafva haft två tydliga resultat. De hafva visat att liberalerna, för att begagna Lauriers ord, "börja kampen åter efter ett nederlag", och de ha helt enkelt förvånat Torierna, hvilka påstått att sak samma har liberala de västra provinserna och Quebec än äro, så kan man alltid vara säker om Ontario. Allting tyder på att Tory regeringens dådlöshet och inkompetens samt folkets vidgade syner uppväckt en helt annan känsla öfver hela provinsen, och att då rätta tiden kommer skall Ontario fälla ett helt annat utslag än den gjorde den 21 september 1911.

På alla håll i provinsen senterade folket på ett tydligt sätt Lauriers ord: "Vi utförde frimodigt och utan rädsla vår plikt, utan att vädja till passioner eller fördomar". Nu då folket sett den nuvarande regeringens uraktlåtenhet att behandla flottsaken, eller någon annan af de stora frågorna, oaktadt de varit vid makten ett helt år, hafva de botemedlet i sin egen hand, och de komma att begagna det.

"Gud är mitt vittne att hvad jag gjort det gjorde jag emedan det var för Canadas välfärd, och min plikt såsom en lojal canadensare och britisk undersåte, och jag skulle göra detsamma om igen", var Lauriers slutord.

MORDATTENTAT.

Roosevelt blir skjuten af en sinnesrubbad individ. — Lindrigt skadad.

Från Milwaukee, Wis., meddelas att öfverste Roosevelt blifvit skjuten af en man vid namn Schrank utanför hotell Gilpatrick, just som han stigit i en automobil för att gå till auditoriet att där hålla tal.

Skottet träffade i underlifvet, och kulan hindrades till en del af de papper, som innehöllo hans tal, hvilket han skulle läsa upp den kvällen. Han läste också detta, men var mycket medtagen, innan han kom igenom det. Men han ville läsa det eller också dö, förklarade han. Fyra framstående läkare från Chicago anlände till Milwaukee för att se på honom till tjänst. Omedelbart efter talet i Milwaukee reste Roosevelt med extratåg till Chicago för att genom operation få kulan borttagen.

Gärningsmannen blef gripen och räddades endast genom Roosevelts förbön från att blifva lynchad af den uppretade folkmassan. Han lär vara svagsint och tror sig ha fått uppenbarelse från McKinley, att ingen bör vara president tre gånger. Han menar ock, att det var Roosevelt, som var orsaken till McKinleys död.

Regeringens bekymmer. Kung Alfonso sammankallade i fredags kortes för att taga i öfvervägande den af järnvägsstrejken framkallade ställningen. Genom strejken har all järnvägstrafik i landet afstannat. Alla spanska reservsoldater, som stått utom aktiv tjänstgöring under de senaste sex åren, kallades i torsdags under fanorna, och 60,000 man, som under vanliga förhållanden icke varit skyldiga att infinna sig vid sina regementen förrän nästkommande mars månad, hafva också fått order att anmäla sig för tjänstgöring. Mobiliseringen af denna stora armé visar tydligt, att regeringen anser järnvägsstrejken ytterst allvarsam. Premiärministern medgifver öppet, att järnvägsmännen faktiskt förklarat inbördeskrig, och att ett snart biläggande af strejken är omöjligt.